

Kde bolo, tam bolo, bol raz jeden les, ale to nebol len taký obyčajný les. Každý sa doňho bál ísť, lebo keď tam niekto vošiel, už sa nikdy nevrátil. To preto, lebo stromy tam zaklial zlý škriatok tak, aby požírali všetkých ľudí navôkol.

Obyvatelia dedinky pri lese mali veľké problémy, lebo keď sa stromy z lesa vybrali na prechádzku, zjedli skoro všetkých dedinčanov.

A tak sa to víla Klára rozhodla zastaviť. Išla si najprv po radu k jednej starej čarodejnici.

Nakreslila Ninka Ušiaková, 3. A

Tá jej poradila, aby pomazala krk škriatka žabacou masťou. Potom sa stratia všetky jeho kúzla a čary a ďalšie už nebude môcť urobiť. Povedala jej, že žaby, ktoré majú čarovnú masť na sebe, strážia žabláky. To je niečo medzi žabou a mačkou. Aby ich odplašila, treba žablákom hodiť dravú rybu, lebo tej sa boja.

Lenže bosorkina rada nebola zadarmo. Víla Klára jej musela za to celý rok slúžiť. Metly udržiavať v dobrom technickom stave, bylinky zbierať, sušiť, namáčať a vyrábať z nich lektvary, prášky či esencie. Popritom upratovať (ak sa to prekladanie vecí v ježibabinom dome dá nazvať upratovaním), variť, prať...

Našťastie, bosorka Elvira nebola zákerná. Vedela, že ľuďom v dedine treba pomôcť rýchlo. Navyše bola aj dôverčivá a víla Klára zasa nepôsobila ako podvodníčka. Dala jej teda radu hneď a službu odložili na potom.

Klára tak aj urobila a získala žabiú masť. Ešte tej noci sa vybrala za škriatkom. Našťastie bola víla, a tak jej kroky boli celkom nečujné. Podarilo sa jej natrieť škriatkov krk a les bol konečne odkliaty.

Odvážnu Kláru mali všetci radi. Každý jej chodil do ježibabinho domčeka, pomáhali a pomáhali aj potom, keď rok uplynul, lebo sa s Elvírou skamarátili a nevedeli si život už ináč ani predstaviť.

Nakreslil Jurko Kyselica, 2. Nakreslila Saška

Kde bolo, nebolo, toto sa stalo v jednom dubovom lese. V šepote lístia tu každé ráno spievali vtáci. Keď nikto nešiel okolo, na čistinke medzi stromami tancovalo zopár víl svoj lesný tanec.

Jedného dňa sa na lúke prebudil mládenec. Keď večer zaspal na čistinke ustatý po dlhej ceste. Keď ráno otvoril oči, zahľadel sa na tancujúce lesné panny. A jedného padla do oka. Jasmínka!

Uveličený toľkým prekvapením sa potichu vzdialil. Na druhé ráno sa prikradol na lúku aj s kyticou lesných kvietkov, čo chcel darovať Jasmínke. Víly sa však viac na tejto čistinke neukázali. Našli si iné miesto. Také, kde ľudská noha nestúpila.

Od tých čias chodí Jasmínka zdraviť mládenca do jeho snov a on zas chodí rád počúvať piesne lístieho orieška a vtákov.

Šestáková, 3. B